

REGÉLŐ.

Pesten vasárnap augusztus 23^{kén} 1839.

Megjelen társával együtt hetenként kétszer vasárnap és csütörtökön. Fél évi díja helyben képekkel 5 ft. borítéktalanul; postán 6 ft. pengőben. Budapestiek évnegyedenként is válthatnak példányt. A' folyóiratnak egyes száma, vagy képe 12 kr. p. p.

ELBESZÉLÉS.

Andorka és Csákány kútja.

(Vége.)

Róza, fájdalmaiba süllyedt; kietlen puszta volt neki az élet, sivatag és száraz, mint ott, hol a' szomjas utazó csak egy csep vizet sem találhat; elhervadtak arcának hajdan virított rózsái, és szemei azur egében csak bánatot lehetett látni. Kerülte az embereket; az erdő csendes magányában bujdoklott; társai csak a' párja-vesztett gerle 's fák lombjai között panaszt zengő csaló-gány voltak, és amannak bánatos nyögdécslése, ennek keservvel elegy édes zengeménye érintették legérdeklőbb szívének szaggatott hurjait; ezeknek volt ő elválhatlan társuk, ha jajai az eget verdesték, 's ha a' jaj-szókkal felköltött erdei viszhang jajjal felelt. Sokszor hajtotta alélt fejét, mint a' dér miatt haldokló virág, nagyapjának keblére, 's onló könnyei a' gyenge öreget csaknem elolvaszták, kinek minden, mit tenni tud, csak zokogás volt; vigasztalásra remegő ajkai meg nem nyilhattak.

Róza szeretet-teljes anya lett, 's reménylő, hogy ha Csákányt az apai érzelem megrendíti, 's az elaltarott belső kigyó, hitszegő szívében elevenre talál, megtérend hozzá, és sietni fog gyermekét atyai kebléhez szorítani. De a' csábító a' Róza által küldött hírnök által megindulás nélkül csak ezt izente: „mondd-meg Róznak, hogy őt adott esküje alól feloldozom!”

Karjain ringatá a' mindig reménylő anya mosolygó gyermekét, 's éppen arról gondolkodott, mint fogadandja a' megtérő Csákányt, 's mint adja karjaira kedves Andorkáját, — midőn a' leverő üzenetet hallotta. Minthaj a' haragos ég sebes villáma csapott volna reá, egy ideig mozdulatlan állott; később szemeinek hamvadni kezdett tüze lobbot vetett; szizzikráztak azok, 's a' bánat helyébe olthatlan boszúság szállott; homlok-redőin nagy verejtek-cseppek hömpölyögtek; tagjait görcsös vonaglás lepte-meg:

„Feloldozasz ugy-e hitszegő?” — kiálta vad kacajjal, ’s keblére szorítván siró kisedét, mint a’ dühösség Isten-asszonya szét-szórt hajakkal futott: egy helyen megállván, még egy pillantatot, melly a’ gyémánt szívet is képes lett volna elolvasztani, vetett kedves magzatjára; a’ vizben valami nagyot czuppant, ’s az örült anya ártatlan gyermekét kutba löké.

„Tüstént követlek Andorka!” — mondá; de gyermeke nevének véghangjai elhaltak bezárt ajkain; lelki ereje megpattant, ’s eszméletét veszítve rogyott-le a’ kut melletti gyepen.

„Istenem! segítség, segítség!” — kiált a’ kuthoz ereje feletti sebességgel szaladó Nádas. ’S a’ szánakozók a’ fél holt Rózát szobájába vitték: a’ kinosan elaludt kisedet pedig, miután a’ kuthból kivétték, anyai meleg kebel helyett, a’ völgynek virágos ölében ásott keskeny sir kulcsolá magához jéghideg karjaival.

Egész nap ’s egész éjjel eszmélet nélkül hanykolódott Róza; végre elcsendesült, keble mélyéből egy bágyadt sohaj szakadt-föl; lezáródott szemeit felnyitotta, ’s vizsgálódva nézdelt minden oldalra; előtte nagyatyja állt, ’s ettől alig hallható hangon gyermekét tudakolá. Mint mikor nap elhunytakor komor fellegekkel köszönt-be az est, ’s barna fátyolából cikázó villámok hullnak, ’s a’ majorjába szorult gazda hallja a’ villámnak közeli lecsapását, de remélván, hogy annak pusztító dühe nem az ő javait találta, nyugtalan várja a’ hajnalt, ’s akkor óvakodva, félelem és remény között lépdél előre, nehogy szemei a’ pusztító elem romjaira találjanak: úgy a’ leveretett Nádas is ohajtotta Rózának felébredését; de félt is, ha rá gondolt, hogy kérdéseire felelnie is kellek. Megrendült a’ kérdésre, de felettébb óvakodva adott tudtára az eszméletre tért Rózának mindent, nehogy a’ fájdalom elgyengült szívét megrepessze.

Azonban hasztalan! — kétszeres nagyságban állt Róza előtt vesztesége, ’s fájdalma. százszorosan nevelte azon kínzó öntudat, hogy kedves gyermekének ő vala gyilkosa. Hónapokig nem hagyhatá-el beteg ágyát; ereje naponként fogyott; arcza rózsái eltűntek; liliomjai megsárgultak; szemeiben a’ szunyadozó lelki erő csak bágyadt fényt vetett, mint a’ sötét sirboithban pislogó halotti lámpa.

Szegény Róza! még is érezhete még egyszer boldogságot; mert kívánszorgott nagyatyja vállaira támaszkodva gyermeke sirjához; könyeivel nedvesítette kopár hantjait; sirkeresztjét hervadt virág füzérrel koszorúzta.

Néhány nap múlva felnyitattott a’ sirverem, ’s az ismét lehullott rögök két koporsót fedeztek-el.

Róza megszűnt szenvedni.

VI.

A' gyors szárnyú hir, melly Csákányt Róza sorsáról értesíté, már nője karjai közt találta őt. A' dulva ébredő öntudat megrendíté egész valóját. A' hű emlékezet elébe varázslá a' hajdan kedves leányt; fölmutatá azt egész ártatlanságában; képzelő ereje lefesté a' csendes völgyet; elébe teremté a' helyet, hol a' hű leány sokszor szívszakadva várt reá; füleibe sugá a' megszegett eskü szavait; egy mosolygó angyalt adott karjaira, 's az gyermeke volt; — egy esdeklő, epedező anyát tüntetett-föl lelkének, 's az Róza volt; egy sirdombra voná figyelmét, 's az Rózát, és gyermekét fedte; egy hitszegőt látott a' vétek feneketlen örvényében sülyedezni, 's az ön maga volt; egy férfira fordultak pillantatai, ki hozzá ragaszkodó szerelmesét jégkarokkal taszítja-el magától, 's a' férfi az ő képét viselte; egy gyilkos apa állt előtte, ki mosolygó gyermekét köszirthez sujtja, 's a' tigris-apa ő maga volt. Körülfogák őt mind ezen riasztó gondolatok, 's keblét mint csoport kígyó marczanglották. Szaladni, elrejtőzni akart üldöző gyilkosai előtt; de mindenhol előtte álltak, 's ő közöttök, mint ki a' minden oldalról lángoló hajlékba szorult. Napokról napokra kergette a' rengeteg erdők vadjait, de hordozta keblében a' kinzó poklot is.

Évek enyésztek-el, 's Csákány egyedül állott az élet vadonjában, mint a' pusztai élőfa, mellynek keblét az öntáplálta férgek emésztik-meg. Hűtelenül hagyta őt el nője is, ki soha iránta valódiilag nem érezett; kizárta őt kebléből az emberi társaság; csak bolygott ide 's tova, mint az éjféli szellemek: kikerülte az emberek csoportjait; mert félt, hogy mindenki rá ismer; — csak magányba vonult, 's ez volt a' legnagyobb szenvedés reá nézve.

VII.

Alkonyat volt, 's a' bizonytalan szürkület homályos leplébe burkolva vontatott léptekkel közelgett egy sápadt sovány arcú férfi az előttünk ismert méhészlak felé; csillogó szemei minden oldalra kémlelődtek. Bekopogtat a' tölgyfa-ajtón, 's egy lassú hang tört-ki a' lakhely belsejéből. Az öreg Nádasi legnyomasztóbb szegénységben feküdt szalma-nyoszoláján. Egyedül vala, mert nem volt Róza, az őt gondolataiban is megelőző gondos Róza. Szállással kínálta a' belépő idegent, olly hangon, melly felettébb gyenge erőre mutatott; 's miután ez — az elhamvadt tüzet szárazfa-ágakkal lánggra lobbantá, leült, 's az öreg elmondotta saját szenvedéseit; elbeszélte Róza szerencsétlen esetét.

„Volt egy unokán — így szólt zokogva — kiben ápoló angyalra számoltam öregsegem gyámoltalan napjaiban: de egy hitszegő csajárd megfoszta angyalomtól; elhagyá az őt érzelmei teljes erejében szeretett leányt; az elhagyottat végetlen szerelme ölé-meg, 's ez zárta rá koporsója fedelét.“

„Hah!“ — tört-ki e' szavaknál az idegennek vonagló ajkain.

„Mi bajod kérlek vándor?“ — szólt Nádasi.

„Semmi, jó öreg, csak folytasd!“ — felelt az idegen.

„Istenem!“ — mond Nádasi — mintha most is látnám szegény Rózát a' halál karjai között; mondhatlanul nyugodt volt, 's kezeit összekulesolva imádkozott érettem, sőt imádkozott a' hitszegőért is, ki őt sirba taszítá!“

„Hah! én boldogtalan!“ — rivallott e' végszavakra a' helyéből hirtelen felugrott idegen, 's összeszorított öklét homlokára nyomva, mint villám rohant-ki a' ház ajtaján.

Egy holt test feküdt másnap a' forrás mellett, mellynek tiszta kristálya közel Nádasi lakjához csörgedezett; haja nedves vala a' harmattól, szívébe egy vadászkés volt döfve, 's jobbja a' gyilkon meredt-meg.

A' szerencsétlen öngyilkos a' hitszegésért bűnhődött Csákány volt.

Az elmondott történettel egy időben élt embernyom mind a' két forrásnak nevet adott.

Andorka kutjának már ma csak helyét és felőle annyit tudhatni, hogy több évvel ezelőtt mennykő csapott bele, 's forrása bedugulván a' lakosok betöltötték.

Csákány kutja pedig még ma is jéghideg vizével kedveskedik a' szomjas munkásoknak.

K—r—k—y. G—y.

HAZAI HIRLELŐ.

Esztergami új kórház.

(Rajzzal együtt.)

Esztergamnak f. é. augusztus 15-dikén nagy ünnepe viradt. Az 1838-ki kiméltlen viz-ár ugyan is rommá döntvén városunkat, kórházunknak sem kegyelmezett. A' nyomorultak sorsát azonban nagyságos Héya Imre, k. tanácsos és helyben munkálkodó kir. biztos ur valamint mindig, most is szívében viselvén, olly szorgalomra buzditá városunk hatóságát, hogy roskadt kórházunk iszapos romjaibul kitűnő diszben már is föléllede Palkovics Károly városi r. orvos kimért tanácsa, Packh János primási architectus terve, Helischer József tanácsos gondossága, és Blechl Béla alkaptánnak igen dicsérendő 's ügyes buzgalma és intézkedése mellett. Ez ujonta keletkezett intézetünk két részre ágazik. Jobbik szárnya ugyan is kórházat

képez, a' bal pedig szegény nyomorékok gyámolítására rendelve; közepett kellő idomban magasodik a' két rendbeli nyomorékok lelki vigasztalására emeltetett kápolna. Fennidézett aug. 15-kén, u. m. nagy boldog-asszony napján, fényes egyházi szertartással ment véghez e' kápolna és iker intézet fölszentelése. A' plebánia-templomba gyűlt k. biztos ur ő nsga vezérlete mellett a' ns. tanács, szóval városunk színe; midőn Majer István helybeli káplán a' sz. székbe lépett, 's körülményekhez mért egyházi beszédet mondott, miután méltóságos J o r d á n s z k y E l e k tiinniai fölszentelt püspök példás vezérlete mellett ajtatos menet indult a' szentelendő intézethez, hol az a' kiszabott szertartások szerint fölszenteltetett, 's Isten ez uj hajlékában énekes sz. mise-áldozat tartatott diszes egyházi szolgálattal. Az alatt künn üdv-lövésekkel tisztelkedett a' szép egyenruhás polg. vadász-csapat; mire az ajtatos menet szép rendben, ajtatos fohász között tért a' plebánia-templomba, hol hála-könyörgéssel zárta-be szép ünnepét. A' fenntisztelt püspök ur ő mtga példás buzgóságánál fogva többszöri magyarázattal lelkesíté az egybeseregletteket; nem különben szép adománynyal is gyarapítá az ujan kelt intézet alaptökéjét. Az ünnep diszét nevelte egy röpke-rajza ez uj épületnek, melyet e' nap szónoka metszett rézbe, 's melylyel jelenleg kedveskedünk t. olvasóinknak. Virágoztassa az ég századokig e' nemes célú polgári intézetet!

PESTI VIZSGAL.

Szent István ünnepe.

„Halld, a' harangok egymást felnyögik“ — mond Schiller „gyermekgyilkos-a.“ — Mennyire van igaza a' költésznek e' kifejezésben, nem tudjuk; de hogy a' harangról irtt éneke fölé alkalmazott „vivos voco“ 's a' t. mottónak első része betűről betűre igaz, tapasztalásunkból állíthatjuk, — mert ma már 4 órakor nem felnyögtek, hanem csacska ércnyelveikkel a' szó legteljesb értelmében felriasztottak álmunkból fővárosaink harangjai. Mi volt tehát természetesb, minthogy vaczkainkból kibúva felkészülénk, 's a' bucsújáró tömeggel a' várhegyen Mátyás vára felé indulánk. Hah, milly megható, milly lélekemelő tekintet volt a' hosszú népvonalon, a' zászlók tarka seregén, a' méltóságos Dunán, a' minden lobogóikat felvontt 's taraczkákból tiszteletlövéseket tett „Zrinyi“ és „E r ő s“ gőzösök arboeczain végig nézés! De mit érdeklí e' tekintet a' buzgólkodókat? az ajtatos vonal tovább a' várpiaczon fel egész a' nagy templomig halad, 's midőn a' szent ereklye közöttök a' templomba vitetik, szívemelőleg zeng ajkaikról a' százados ősi himnusz „hol vagy István király?“ lelkeikben pedig szebb idők 's nagy tettek emlékei villannak-meg. De csak tovább, be az Isten házába! itt a' hitszónok magyar nyelven sorolá elő a' szent király nagy tetteit, érdemeit; — 's ezután szent mise-áldozat következett, J o r d á n s z k y Elekmgos püspök által tartva. E' közben a' nép szünetlen hullámozott fel 's alá, mintha egész föld bucsújárásban volna az ősi dicsőség nagy fészke felé. Midőn pedig isteni tisztelet után az üveg szekrénykében egy vánkoscára helyezve a' szent kéz, a' gránátosok, tisztviselők, szövétnekések és lelkészek méltóságosan lépdelő sorai, a' buzgólkodók zengedezése, egyházi hanga, a' felállított katonaság és bástyafokokon álló álgyúk tüzelése közben a' várkápolnába ismét visszavitetett; a'

ezéhek zászlóikkal 's a' népnek egy része haza, más, nagyobb része pedig a' megnyitott fegyvertárba nem tódult, hanem egymásra zsúfolva tolongott. Szükségesnek látnók megemlíteni azt is, hogy e' bucsú alkalmával a' várhegy aljától föl egészen a' György-teren keresztül minden talpalatnyi mellék-oldal dinnye, szőlő, gyümölcs, mézes kalács, dorong- és farsangi fánk, pipa, gyújtó eszköz, gyermekjáték, 's ég tudja, még miféle árusokkal van ellepve: de mivel ennek tudása nem annyira érdekes, mint azé, hogy délután 5 1/2 óra-kor a' keletre eső vároldali félkörön és alsó ültetvényen három katonai hangászkar működése mellett zene tartatott; csak mel ékesen futólag említjük-meg. Ha délelőtt a' szertartás tömérdek népet vont a' várba, délután az érzéki gyönyör éldelésére képzeljünk két három annyi tömeget a' nagy 's hives szél daczára is összegyűlve annyira, hogy a' félkörön csak nagy baj-jal 's izzadsággal lehetne mozogni. Az eljátszott hangművek a' félkörön: „Symphonia“ Mercadante-től; — „péterváriak“ keringők Lannertől; — „ballabile nel ballo „il Castello di Lochloeven“ Gabetti-től; — Scena ed aria finale „Devereux Robert“ operából, Donizettitől; — Victoria-keringők, Lannertől; — Hónszereket, magyar, Travnyiktól, katonai hangászkarra alkalmazva Proksch által; — Krakowiak induló (Marsch) Prokschtól.“ — Az alsó ültetvényen: „Aria „bájital“ operából Donizettitől; — aria és finale „Borgia Lucretia“ operából Donizettitől; — majlandi koronázási keringők Lannertől; — Romanza ed aria „eskü“ operából Mercadante-től; — Terzetto finale „Borgia Lucretia“ operából Donizettitől; — diszinduló Baumgartentől. Ez elősorolt hangművek felváltva játszottak az alsó és felső hangászkar által.

KÜLÖNFÉLE.

Adós író. — Egy nem rég meghalálozott nagyérdemű fiatal író gyakran szenvedett nyomasztó pénzzükségben. Egy napon, midőn igen szorongaták hitelezői, atyjához folyamodott, kit nem a' legjobb hangulatban lelt. — „Meguntam már — szólt fiához — örökké lakolni bűneidért. Te Istennek 's ördögnek adósa vagy, azt én nem nézhetem hideg vérrrel!“ — „Mi igaztalan ön, atyám! — felelt a' fiatal férfi — éppen most nevezé az egyetlen két személyt, kiknek nem vagyok adósuk.“

Egy fiatal férfi nagy anyját veszi nőül. — „Stamford Mercury-ban“ következőt olvashatni. Kevéssel ezelőtt egy férfi jött egy hitszónokhoz, nagyanyjával házasságra lépendő. A' hitszónok megtagadta az esketést. Különös e' dologban az, hogy a' két jegyes 20 évesnél nem idősb, 's e' házasságtól semmi törvényes akadály nem gátolja. A' vőlegény Taylor nevű némbér természeti fia. Vélte atyja Payne-nak hívaték. Nagyatyja, Payne, 76 éves korában halt-meg. A' nő, kit el akar venni, 16 éves korában ment az öreg Paynéhoz férjhez, 's nem rég özvegy maradt. Sikerül-e e' házasság, nem tudhatni.

Egy adós furfangása. — Dublinban egy férfi, ki különféle váltóleveleket, mellyeket mint könyvkereskedő kiadott, elfelejtett kifizetni, nem rég estve a' város egyik főutczáján ment végig, midőn a' kereskedő-törvényszék két szolgálja által elfogatók, 's gondolataiban megháborították. Az adós mindazáltal nem veszté-el éberségét, 's használván a' tizedfizetés elleni köz-

boszankodást, felkiálta: — „a' tized! a' tized! — Elfognak kívánatára egy hitszónoknak, kit soha nem láttam, 's kinek fizetni meg nem engedi lelki ismeretem.“ — Nem sokára több személy gyült körüle össze, kik a' törvényszék szolgáinak ellenszegülésre 's a' fogoly megszabadítására izgaták egymást. Csakugyan nem sok idő kívántaték, hogy a' két szolga, ki elfogá az adóst, csatornában feküdjék; az alatt pedig a' lélekismeret vértanúja megoldá a' kereket, hogy messze legyen már, m' dőn kiviláglik, hogy mint adós fogaték-el, 's a' tizedet csak ürügynek használá megszökhetésül.

LIGETFI ANDOR.

Kijátszott hízolgó. — A' gyáva hízolgós, kivált jutalom-vágy rügyéből fakadó, undok aljasodás. — Elragadó örömmel 's magával némileg kérkedve figyel erre a' kis lelkű, mit a' nemes meghallgatásra is alig méltatva, nevető gunnyal utasít-vissza. Így történt N—nel. — „Felséges uram!“ — rebegé az álnok hízlgó, magát tetszető sima hanggal fejdelve előtt — úgy látszott álmomban, hogy egy nyilvános de terhes hivatalra méltóztatott magasztalt kegyéből emelni engem — legkisebb szolgáját.“ — „Felette örvendek“ — viszonzá a' mosolygó király — hogy csak álmomban terheltelek!“

Alvó ítélő. — B mezővárosban a' n. tanácsbeliek egyike, bevett szokása 's gyöngélkedése daczára is, szeszes reggelijéből jól felöntve, nehéz léptekkel vánszorgott a' városház felé. Utközben egy anya-pontyot fontoltatván, az azt átvevő hitésének meghagyá, hogy felét főzze, felét süsse-meg. A' tanácsba vergődöt a' benne hatalmasan munkáló ital-szesz csak hamar elszenderíté. E' közben éppen egy gonosztevő idézteté a' gyűlés elébe, 's már egyebeknek nyilatkoztával — „hát ön véleménye — kérdé az őt felrázó szomszéd — hát ön véleménye micsoda?“ — „Ah gyenge lélek! — mond a' mámorából eszmélő — hát nem mondtam, hogy felét süsd, felét pedig főzd-meg?“

M. N.**

Amerikai társas körök. E' cikkely közlését csak azért is ezélszerűnek hisszük, hogy lássák t. olvasóink, mily elfogultsággal ítélnék e népről, mennyire igyekeznek a' haladás e' honát némelly nemzetek, hol csak szerét tehetik, kisebbitni. Az amerikaiaknak társas köreik — mond egy német lap — mindenen felett untatók; a' férfiak kártyáznak; a' dámáknak tilalmas pénzben játszani. Sakk soha sem kerül a' szőnyegre; zenéjük pedig mondhatlan rossz. Tömerdek lepény, jég és osztriga főlemésztése, jövedelmök felének selyemben 's atlaszban pompázásra költése látszik fő rendeltetésöknek lenni. Legfesztelenebb 's élénkebbek azon mulatságok, melyekben férjes dámák részt nem vesznek. Azért az illy gyülekezetek gyakoriak is, és többnyire más nap késő reggelig tartók. Itt is a' legfőbb mulatságot folytonos táncz teszi. Nyilvános tánczvigalmakban a' férjes dámák is megjelennek, de csak ritkán táncolnak. Frisítőt sokat és költségest kaphatni, de elköltségük ezeknek is kényelmetlen módon megy végbe. A' férfiak egy melléktéremben asztal mellé települnek, a' hölgyek pedig egy másikban fennállva falatoznak.

Egyiptusi rangjelek. Az egyiptusi katonaság egyénei jobb mellőken hordozzák rangjeleiket, 's ezek igen csinosak és különbözők. E' rangjeleket a' polgári hivatalok egyénein is láthatni. A' katonaság jelei következők: az alhadnagy kis ezüst csillagot, a' főhadnagy ezüst félholdat, kapitán ezüst félholdat és csillagot, őrnagy — segéd ezüst félholdat 's arany csillagot, őrnagy arany félholdat 's csillagot, ezredes főhadnagy arany félholdat 's gyé-

mántos csillagot, ezredes gyémántos félholdat 's csillagot, tábornok gyémántos félholdat 's két csillagot, osztályos tábornagy gyémántos félholdat 's három csillagot, marsall gyémántos félholdat és négy csillagot hordoz A' katonai orvosok hasonló viszonyban diszjelezzék, csakhogy ők félhold és csillagok helyett a' babér-ággal koszorúzott Aesculap kigyós botját viselik. E' hasonlíthatatlanul szép rangjelek szintén ezüstben, arany és gyémántban változnak. A' polgári életben is megfelelők a' jelek az egyének foglalatosságainak. A' kereskedő legény p. o. tollat 's papírtüretet, a' tanácsnok napórát visel. Tengereszeknél a' horgonynak minden foka, polgári mérnököknél pedig koszorúba foglalt arany vagy gyémántos czirkalom és egyenmerő a' rangkülönbség jele.

Harcjáték a' 19-ik században. A' lovagi szellem tökélyes eltűnése felől ne essünk egészen kétségbe. Vannak még férfiak (igaz, hogy csak angol különczök), kik a' hajdani szép lovag-kort ha nem is egészben, részben legalább előnkbe varázsolják. Ugyan is lord Ellington azon különös eszmére jött, hogy Ellington nevű kastélyában egy harcjáték által a' régi lovagkor emlékét fölélessze. Igen, az eszme csak megszületett — fogják mondani t. olvasóink, kik e' regényekből ismert szép korra sohajtva gondolnak vissza — de elpuhult korunkban létesítése a' lehetlenségek között tartozik. — De mi lehetlen egy különczökben bővelkedő hon dús fijának? Igaz, hogy a' szükséges számú lovagok 's fegyvernökök összeszerzése sok bajba kerül; de még is megtörténk. A' már magukat ajánlottak minden kedden gyakorlatot tartanak egy különösen e' célra rendezett helyen. A' lordnak e' különös ötlet csak 20.000 font sterlingbe (200.000. pengő ft.) kerülend. — Csekélység!

Szórejtvény.

Két tagú az egész; elsőbbségén ennek
A' színpadon most is folyvást vetekednek;
Pedig fejét vesztve olly mértékre vezet,
Mellyre a' köz izlést rá vonni — képzelet.

N.

Előbbi rejtvény: 1) a' kulcs; — 2) a' pinczében, hol vizet kevernek a' bor közé; — 3) a' száj; — 4) a' puska kakasa.

Figyelmeztetés. — E' lapok szerkesztői hivatala jelenleg 68. szám alatti Dencs-ház 1-ső emeletébe vitétt által, ugyanazon házba, hol három év előtt volt, a' halpiacz mellett, Duna partján.

Szerkesztő Mátray Gábor, halpiaczon, Dencs ház, 86-dik sz. a.

Nyomatja Trattner-Károlyi, uri utza 612.